

စိုးစိုးစာပေ

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

ဗျူး
ဝင်တင်သည့်

နတ်သမီး

ချစ်သူ၏ကိုယ်ခန္ဓာအလှတရားကြောင့် အရာအားလုံးတင်တယ်ကြကုန်၏

ဝ န် ၊ ချီ သိ န် ၊ ဓ ၂၀၀၆

အခန်း (၁)

“ရဲရဲ”

“ရှင် မမပန်း”

နှုတ်ဖျားက အသံလေးထွက်ကာ ထူးလိုက်ပေမဲ့ ရဲရဲမျက်ဝန်းနက်နက်လေးတွေက လက်သည်းရှည်ပေါ် ဆိုးဆေးလေးတွေ ဂရုတစိုက်ခြယ်သနေခြင်းမှာ အာရုံဝင်စားလျက်ရှိဆဲ။

“ဟိုဘက်ခြံထဲကတိုက်ကလေးကို လူသစ်တွေပြောင်း လာပြီတဲ့ နင် မသိသေးဘူးလား”

“မမပန်းကလည်း လုပ်ပြီ ရဲရဲက မနွေကမှ အိမ်ပြန်ရောက်တဲ့ ဟာကို ဘယ်လိုလုပ် သိဦးမှာ လဲ”

လက်သည်း ရှည်လေးပေါ်မှာ စိုလွဲစွာခြယ်သပြီးသည့် ဆိုးဆေးတွေ ဆေးသား ခြောက်သွေ့ အောင် နှုတ်ခမ်းလေးစုဝိုင်းမှုတ်နေရင်း ရဲရဲ ပြန်ဖြေသည် ။

မမပန်းပြောနေလို့ သာ နှုတ်ကလိုက်ဖြေပေးနေရတာ ရဲရဲက သိပ်စိတ်ဝင်စားတာမဟုတ်။

ရဲရဲတို့ တစ်ထပ်တိုက်ပုလေးရဲ့ ဘယ်ဘက်ခြံဝင်းထဲက တိုက်ကလေးကလည်း ခေတ်မီလှပသော တစ်ထပ်တိုက်လေးပါပဲ အဲဒီတိုက်လေးမှာ နေထိုင်ကြသူတွေက ပိုင်ရှင်တွေတော့မဟုတ်ပါ။ အိမ်ငှား အဖြေ

စ် လာရောက်နေထိုင်သူတွေများ သည် ။

ရဲရဲတို့ သည် ဆိတ်ငြိမ်ရပ်ကွက်ထဲက ဒီခြံကလေးကို ဝယ်ယူပြောင်းရွှေ့နေထိုင်လာခဲ့တာ ငါးနှစ်ကျော်ကြာပြီ။ အိမ်နီးချင်းတစ်ဖက်ခြံကလေးမှာ လာရောက်ငှားရမ်း နေထိုင်ကြသူတွေကလည်း လေးငါး အိမ်ထောင်စုခန့် ရှိနေပြီ။

သီးသန့်ခြံဝင်းလေးနှင့်တိုက်ကလေးမို့ ငှားရမ်းခမြင့်မားတာကြောင့်လည်း ဖြစ်မည်ထင်သည် ။ တော်ရုံ အိမ်ငှားများ ရောက်မလာတတ်ဘဲ ရာထူး ဂုဏ်ဒြပ်ကြီးမားသော အရာရှိ ဝန်ထမ်းများ သာ ဤနယ်ဝေးတွင် တာဝန်ကျချိန်မှာ မိသားစု လာရောက်နေထိုင်တတ်ကြတာများ သည် ။

အစိုးရဝန်ထမ်းဆိုတော့လည်း ကြာရှည်နေတတ်ကြသည် မဟုတ်။ ပြောင်းရွှေ့မိန့်ကျလျှင် ပြောင်းရွှေ့သွားကြသည် ။

ထိုအခါမျိုးမှာ ခြံလေးက တစ်လ နှစ်လခန့် နေထိုင်သူမရှိဘဲ ခြံတံခါး ပိတ်သွား၏။ နောက်တော့ ဝန်ထမ်းမိသားစု အသစ်ပြောင်းလာပြီးလျှင် ခြောက်လ တစ်နှစ်နီးပါး နေထိုင်ပြီး ပြန်ပြောင်းရွှေ့သွားကြသည် ။

ဒီလိုနှင့် သံသရာလည်နေသော တစ်ဖက်ခြံတိုက်လေးကို လူသစ်တွေပြောင်းလာတိုင်း ရဲရဲတို့ စိတ်ဝင်စားခဲ့ကြရသည် ။

ကြာတော့လည်း အစဉ်အလာလိုဖြစ်နေသော ထိုတိုက်ကလေးသို့ ပြောင်းလာသူတွေကို ရဲရဲ စိတ်မဝင်စားမိတော့ပါ။

အိမ်နီးချင်းတွေမို့ ခင်မင်မိသော်လည်း နေထိုင်ကြသူတွေက ရေရှည်နေကြသူတွေ မဟုတ်တော့ မခင်ချင်တော့တာလည်း ပါသည် ။ အခု ဒီ

အိမ်လေးကို လူသစ်တွေရောက်လာကြပြန်ပြီဟု မမပန်းက အသိပေး၍ သိရသည်။ ။

ရဲရဲက မန္တလေးက ဒေါ်လေးအိမ်မှာ အလည်သွားနေတာ တစ်လ ကျော်ကြာသည်။ ။ ရဲရဲမသွားခင်က ထိုတိုက်ကလေးမှာ အိမ်ငှားတွေမရှိကြပါ။ နောက်ဆုံးနေထိုင်သွားသော သစ်တော ရုံးမှ အရာရှိကြီးလင်မယား ပြောင်းရွှေ့သွားတာပဲ ရဲရဲသိထားသည်။ ။

မနေ့ကမှ မန္တလေးမှ ပြန်ရောက်လာသော ရဲရဲ လူသစ်တွေပြောင်းလာတာကိုလည်း မသိ စိတ်လည်း မဝင်စားကြတော့။

“အခု ပြောင်းလာတာက နှစ်ယောက်တည်းရယ်”

စိတ်မဝင်စားပါဘူးဆိုမှ မမပန်းက ထပ်ပြောနေတာမို့ ရဲရဲ အင်းမလုပ်အဲမလုပ်ဘဲ ငြိမ်နေ လိုက်သည်။ ။

“ဒီတစ်ခါပြောင်းလာတဲ့ သူတွေက ဘယ်လိုလူတွေလို့ ရဲရဲ ထင်လဲ”

မမတော့လုပ်ပြီ။ သူ့ဝသီအတိုင်းပါပဲ။

ရဲရဲ စိတ်မဝင်စားသလိုလုပ်ပြနေတော့ စကားဝိုင်းထဲဝင်လာအောင် မေးခွန်းတွေနှင့် တုံ့ပြန်ဆွဲဆောင်လာပြန်သည်။ ။

“ဘယ်ရုံးဘယ်ဌာနက အရာရှိကြီးလင်မယားမို့လို့ လဲ၊ တော်ပါတော့ ရဲရဲ စိတ်မဝင်စား ပါဘူး”

“ဒီတစ်ခါတော့ စိတ်မဝင်စားလို့ မရဘူး ရဲရဲ ရဲ့ ၊ ခု လူသစ်တွေက ထူးခြားတယ်”

မမပန်းစကားကြောင့် ရဲရဲမျက်မှောင်ကလေးကုတ်လို့ မေ့ကြည့်မိပါသည်။ ။ မမပန်းမျက်ဝန်းတွေက ရဲရဲကိုစိုက်ကြည့်ရင်း နှုတ်ခမ်းလေး

တွေပြီးနေ၏။ မမပန်းစကားကို ရဲရဲ စိတ်ဝင်စားသွား တာမို့
ကျေနပ်သွားသလို ပြီးနေတာမျိုး

“ဘာထူးခြားတာလဲ မမပန်းရဲ့ ”

“အခုပြောင်းလာတဲ့ နှစ်ယောက်က ဖြူဖြူနုနုချောချောလေးတွေ
ယောက်ျားလေးတွေပေမဲ့ မိန်းမစိတ်ပေါက်နေတဲ့ မာမီလေးနှစ်ယောက်
ဟဲ့”

“ရှင် မိန်းမစိတ်ပေါက်နေတဲ့ မာမီတွေ”

ရဲရဲနှုတ်က တအံ့တဩရေရွတ်မိသလို မျက်နှာဝန်းမလေးတွေလ
ည်း အံ့ဩစွာဝိုင်းစက် သွားခဲ့၏။ ရဲရဲကိုကြည့်ရင်း မမပန်းအပြုံးတို့ မပြ
ယ်သေးသောမျက်နှာနှင့်...

“ဟုတ်တယ် ရဲရဲရဲ့ အလှဖန်တီးရှင် မာမီတွေဆိုပေမဲ့ ငယ်ငယ်ချော
ချော နုနုဖပ်ဖပ် ကလေးတွေပဲ ရှိသေးတယ်၊ အလွန်ဆုံးအသက်က နှစ်
ဆယ် အစိတ် ဝန်းကျင်ပဲရှိဦးမယ်။

အလှဖန်တီးရှင်ဆိုတာနဲ့ တင် ရဲရဲနီနီစိတ်ဝင်စားသွားခဲ့ရသည် ။
ရုပ်ကလေးက ချောမော လှပသလောက် အလှအပကိုမက်မောခင်တွယ်
လွန်းသော ညီမလေးအကြောင်းကို ပန်းသွေးနီနီ ကောင်းကောင်း သိပါ
သည် ။

ဒါကြောင့်လည်း လက်သည်းအလှပြင်ဆင်ခြင်းကို ရပ်တန့်လို့ သူမ
ဘက်ဦးလှည့်ပြီး မျက်နှာ ဝန်းလေးတွေနဲ့ ငေးစိုက်အာရုံဝင်စားလာ
သော ညီမလေးရဲရဲနီနီကို သိထားသမျှဖောက်သည် ချ ပြောပြလိုက်မိ
တော့၏။

“အဲဒီနှစ်ယောက်က ရန်ကုန်ကပြောင်းလာကြတာတဲ့ ၊ ရန်ကုန်မှာ

အလှပြင်ဆိုင်ကြီးတောင် ဖွင့်ခဲ့ကြတာဆိုပဲ”

မမပန်းစကားကြောင့် ရဲရဲမျက်ဝန်းလေးတွေ
ဝင်းလက်တောက်ပသွား၏။ ပြီးမှ တစ်စုံတစ်ရာကိုတွေးမိသလို
မျက်မှောင်ကတော့ စုကုတ်ရင်း...

“ရန်ကုန်မှာ အလှပြင်ဆိုင်ကြီးဖွင့်ခဲ့တဲ့ သူက ဒီမြို့လေးကို ဘာလို့
ပြောင်းလာတာလဲ”

“ဟဲ့ ဒါတော့ မမပန်းလည်း ဘယ်သိမှာ လဲ”

မမပန်းမဖြေတတ်သောမေးခွန်းအတွက် အဖြေကို ရဲရဲကိုယ်တိုင်ပဲ
စိတ်ထဲကအဖြေရှာ နေမိသည် ။

ဘယ်လိုမာမိတွေပါလိမ့်။ ရန်ကုန်မှာ မအောင်မြင်လို့ ဒီမြို့မှာ လာအ
ခြေချနေနိုင်ထိုင်တာ လား။

စဉ်းတော့ စဉ်းစားစရာကောင်းနေသည် ။ တခြားအကြောင်းရင်း
တွေလည်း ရှိနိုင်တာမို့ ရဲရဲ မတွေးတတ်ပါ။ စိတ်မဝင်စားဘူးဆိုခဲ့ပေမဲ့
အခုတော့ စိတ်ဝင်စားသွားခဲ့ရ၏။

အလှဖန်တီးရှင် မာမိတွေဆိုတာကြောင့်ပင်။

ညီအစ်မနှစ်ယောက်မှာ ရဲရဲနီနီက အစ်မဖြစ်သူ ပန်သွေးနီနီထက် အ
လှအပကိုမက်မော တန်ဖိုးထားတတ်သည် ။

အကျည်းတန်မှန်ကြိုက်တာမဟုတ်။

မေမေနဲ့ ဖေဖေမွေးသော မောင်နှမကသုံးယောက်ရှိသည် ။ အကြီး
ဆုံးအစ်ကိုကြီးက မြင့်မြတ်နီနီ။ ပြီးတော့ ပန်းသွေးနီနီ။ အငယ်ဆုံးက ရဲ
ရဲနီနီဖြစ်သည် ။

အစ်ကိုကြီးနှင့်မမပန်းက နှစ်နှစ်ကျော်ကွာသည်။ ။ ရဲရဲနှင့်မမပန်းက သုံးနှစ်ကွာသည်။ ။ သည် တော့ အစ်ကိုကြီးနှင့်ရဲရဲ ငါးနှစ်ကျော်တောင် ကွာခြား၏။

သုံးယောက်ထဲမှာ အချောဆုံးဟု အားလုံးကသတ်မှတ်သူကလည်း ရဲရဲနီနီပဲဖြစ်သည်။ ။ နုဖပ်ဖြူဝင်းသော မျက်နှာလေးက အစက်အပြောက်ဆို၍ မြူမှုန်တစ်မှုန်မထင်အောင် ချောမွေ့သန့် စင်သည်။ ။

နဖူးပြေမို့မို့လေးအောက်က မျက်ခုံးမထူမပါး သွယ်တန်းတန်းလေးတွေ ကြည်လဲ့နေသော မျက်ဝန်းတစ်စုံ နှာတံသွယ်သွယ်ချွန်ချွန်လေးနှင့် ဖူးငုံသောနှုတ်ခမ်းပြည့်ပြည့်လေးက နာမည်နှင့် လိုက်အောင် စိုလဲ့ကာ ရဲရဲနီနီနေ၏။

မနိမ့်မမြင့်အရပ်အမောင်းနှင့် လိုက်ဖက်ပြေပြစ်သော ကိုယ်ဟန်က ကောလိပ်ကျောင်းမှာ လှယဉ် ကျေးမယ်ဘွဲ့ ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ဖူးသည် ဆိုလျှင် အကြွင်းမရှိယုံလောက်သည်။ ။ ဘယ်ဘက်ကိုပြေပြေလေး ခွဲထားသော ကုပ်သာသာဆံနွယ်တွေက ပခုံးရှေ့နှစ်ဖက် နောက်နှစ်ဖက်မှာ ကပိုကရိုကျနေပုံလေးက နုပျိုသောအသွင်ကို ပိုမိုလို့ ပေါ်လွင်ထင်ရှားစေသည်။ ။

အပြစ်ဆိုလို့ မြူတစ်မှုန်မျှမရှိကင်းစင်သလောက် အလှအပကိုလည်း ရဲရဲလောက် မြတ်နိုး တွယ်တာသူမရှိပါ။

ကောလိပ်ကျောင်းသူဘဝကတည်းက အလှအပကိုထိန်းသိမ်းတတ်သူ ရဲရဲက ဘွဲ့ရကျောင်းပြီးလို့ အိမ်မှာ နေတော့လည်း ကာယလေ့ကျင့်ခန်းကို နေ့စဉ်မပျက်လုပ်ဆဲ။ ခြေသည်းလက်သည်းက အစ ဂရုတစိုက်ခြယ်သဆဲရှိ၏။

ရဲရဲ ပထမနှစ်တက်နေတုန်းမှာ ဖေဖေတိမ်းပါးသည်။ ။ မေမေနှင့်အစ်ကိုကြီးတို့ က မိသားစု တာဝန်ကို အခြေမပျက်အောင် ဆက်တာဝန်ယူ

သည် ။

ဈေးထဲမှာ မေမေက စတိုးဆိုင်ဖွင့်ထားသည် ။ အစ်ကိုကြီးက ဖေဖေရဲ့ ပလတ်စတစ်စက်ရုံ လေးကို အောင်မြင်အောင် ဆက်ပြီးဦးဆောင်သည် ။ ရဲရဲတို့ ညီအစ်မ ဘာမှ ပူစရာမလိုအောင် ကျောင်းသူဘဝကို ဖြတ်သန်းခဲ့ရသည် ။

ကျောင်းပြီးတော့ ရဲရဲထက် သုံးနှစ်စောပြီးသော မမပန်းက မေမေနှင့်ဆိုင်မှာ ကူနေခဲ့ပြီ။ ရဲရဲတစ်ယောက်သာ ဘာအလုပ်မှ မလုပ်ရဘဲ နေထိုင်ခွင့်ရခဲ့သည် ။

အားလုံးက ရဲရဲကို အငယ်ဆုံးမို့ အလိုလိုက်အချစ်ပိုခဲ့ခြင်းက ရဲရဲအတွက် ကုသိုလ်ထူးသည် ဟု ဆိုရမည်ထင်ပါရဲ့ ။

သည် လို ဘာအလုပ်မှ မရှိသော၊ မလုပ်ရသော ရဲရဲနီနီအတွက် အိမ်မှာ နေ အလှပြင်အချိန်ကုန် ဆုံးနေခဲ့ရတာ ကျောင်းပြီးကတည်းကလေ။

“မမပန်း အဲဒီမာမိနှစ်ယောက်နဲ့ အတော်ရင်းနှီးနေပြီးလား ဟင်”

ပန်းသွေးနီနီထိုင်နေသော ဧည့်ခန်းဆိုဖာခုံမှာ ဝင်ထိုင်ပြီး ရဲရဲမေးမိပြန်သည် ။

မမေးဘဲလည်း မနေနိုင်တော့မလား။ ဒီတစ်ခါ အိမ်နီးချင်းဖြစ်လာသူတွေက ထူးထူးခြားခြား ပုဂ္ဂိုလ်တွေဖြစ်နေသည် မဟုတ်လား။

“ဟင့်အင်း မရင်းနှီးသေးပါဘူး။ သူတို့ ပြောင်းလာတာ ဒီနေ့နဲ့ မှ သုံးရက်ပဲရှိသေးတာ၊ ညီမ လေးမန္တလေးကပြန်မရောက်ခင် တစ်ရက်ကမှ ပြောင်းလာတာကိုး”

“ဟင် ဒါနဲ့ များ သူတို့ အကြောင်းတွေ မမပန်း ဘယ်လိုလုပ်သိနေတာလဲ”

“ဒေါ်ရွှေမိ မနေ့က အဝတ်လျှော်ပေးရင်းပြောပြတာ ရဲရဲရဲ့ ”

ရဲရဲနားလည်လိုက်ပါသည် ။ ဒေါ်ရွှေမိဆိုတာ ရဲရဲတို့ ရပ်ကွက်နှင့်ကပ်လျက် ဆင်ခြေဖုံးရပ် ကွက်လေးမှာ နေထိုင်သည့်မိန်းမကြီးဖြစ်သည် ။ ရဲရဲတို့ ရပ်ကွက်ထဲအိမ်မှန်သမျှ ဒေါ်ရွှေမိက အဝတ် လိုက်လျှော်ပေးသူ ဖြစ်သည် ။

သည် တော့လည်း သတင်းစုံ အတင်းစုံကို ဒေါ်ရွှေမိဆီကကြားရတတ်သည် ။

“အတော်ပဲ ဒီတစ်ခါ ဒေါ်ရွှေမိကြီးလာရင် အသေအချာမေးကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

“ဘာလဲ အလှဖန်တီးရှင်တွေဆိုတာနဲ့ ညီမလေးစိတ်ဝင်စားသွားပြီလား”

“အင်းပေါ့ အိမ်နီးချင်းတွေဆိုတော့ ခင်ချင် ရင်းနှီးချင်တာပေါ့”

“ကြည့်လည်း လုပ်ဦး၊ ကိုကိုက မာမီတွေဆိုတာနဲ့ တင် နှာခေါင်းရှုံ့နေတာ”

မမပန်းအသိပေးမှ အစ်ကိုကြီးစိတ်ကို ရဲရဲ ပြန်တွေးမိသည် ။ ညီအစ်မနှစ်ယောက်ကိုချစ်သော အစ်ကိုကြီးက ယောက်ျားလေးအပေါင်းအသင်းထားတာမျိုး သိပ်ကြိုက်တာမဟုတ်”

“မမပန်းကလည်း သူတို့ ကမာမီတွေဆို”

“ဟဲ့ မာမီတွေဆိုပေမဲ့ ယောက်ျားတွေပဲ ဟိုမရောက်ဒီမရောက်လူမျိုးတွေဆို ကိုကိုက ပိုလို့ တောင် ကြည့်ရမှာ မဟုတ်ဘူး ။

“ဒါတော့မမရယ် အိမ်နီးချင်းတွေပဲ မခေါ်မပြောချင်လို့ မှ မရတဲ့ ဥ

စွာ”

“ရင်းနှီးတာကိုတော့ ကိုကိုပြောမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွမ်းကျွမ်းဝင်ဝင် ကြီးတော့ မခင်နဲ့ ပေါ့ ရဲရဲရယ်၊ ကဲ မမပန်း ရေချိုးလိုက်ဦးမယ်”

“မမပန်းထွက်သွားတော့ ရဲရဲတစ်ယောက်တည်း ဧည့်ခန်းထဲမှာ ငိုငို ငိုငိုကလေး ကျန်ရစ်ခဲ့ ရသည် ။

အလှဖန်တီးရှင်တွေဆိုပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရဲရဲခင်မင်ချင်မိတာအမှန်။ ရန်ကုန်ကပြောင်းလာသူ တွေဆိုတော့ ဘယ်လိုပုံတွေလဲမသိ။ မြင်ဖူးချင်နေတာလည်း အမှန်။

ဧည့်ခန်းထဲကထွက်ကာ ခြံထဲဆင်းခဲ့ရင်း ရဲရဲမျက်ဝန်းတွေက တစ်ဖက်ခြံထဲကို လှမ်းကြည့်မိ သည် ။

ခြံထဲမှာ ဘယ်သူမှ မတွေ့ရပါ။ တိုက်အိမ်လေးရဲ့ ပြတင်းတံခါးတွေ ကိုဖွင့်ထားတာမြင်ရသည် ။

“အံ့မယ် ပြတင်းတံခါးတွေမှာ ခန်းဆီးအပြာတွေတောင်တပ်ထားတယ်”

ရဲရဲတစ်ယောက်တည်းရေရွတ်မိသည် ။ တိုက်လေးက အပြာနုနုဆေးရောင်နှင့်လိုက်ဖက်သော ခန်းဆီးတွေဆင်ထားပုံက မဆိုးလှပါ။

အင်းလေ အလှဖန်တီးရှင်တွေဆိုတော့ အလှအပမျက်စိတွေ ရှိကြမှာ ပါ။

ဟော ပြတင်းတံခါးမှာ လာရပ်နေတာ ဘယ်သူလဲမသိ။ ခပ်ဝေးဝေး အလှမ်းကွာလှတာမို့ အသေအချာမမြင်ရပါ။ မျက်နှာလေးဖြူဝင်းနုဖပ်နေတာတော့ အထင်အရှား။ ဆံပင်တွေက ဆေးဆိုးထားတာ ထင်ပါရဲ့ ။ အနီမှိုင်းမှိုင်းအရောင်ထင်သည် ။

ရဲရဲ ကြည့်နေတာ မြင်သွားလို့ ထင်၏။ ထိုလူက
လက်ကလေးကိုမြှောက်ကာ နှုတ်ဆက်သည်။ ။

ရဲရဲ မှ င်တက်နေတုန်းမှာ ခန်းဆီးပြာလေး ပြန်စေ့ပိတ်သွားခဲ့သည်။ ။
စိတ်ထဲကတော့ ကျေနပ်သွားရ၏။ သူတို့ ကလည်း ခင်ခင်မင်မင်ရှိတတ်
ပုံပါပဲ။ အနီးကပ်မြင်တွေ့ အကဲခတ် ကြည့်ချင်လိုက်တာ။

ဘယ်လိုလုပ်ရပါ့မလဲ။

ရဲရဲ ထပ်ထွက် လာလေဦးမလား ရပ်စောင့်ကြည့်မိသေးသည်။ ။ အ
တန်ကြာသည် အထိ ထွက်မလာတော့ ရဲရဲအိမ်ထဲပြန်ဝင်ခဲ့ရတော့သည်
။

အိမ်နီးချင်းတွေဆိုတော့လည်း ခင်ချင်သည်။ ။ ထို့ထက်ပို စိတ်ဝင်စား
စရာကောင်းသည် က ခါတိုင်း အိမ်နီးချင်းတွေနဲ့ မတူ၍ ပဲ ဖြစ်သည်။ ။

အလှဖန်တီးရှင်တွေဆိုတာနဲ့ တင် ရဲရဲရဲ့ စိတ်ဝင်စားမှုတွေက ဒီဂရီ
အမြင့်ဆုံးသို့တိုးနေ၏။

ဒီမာမိနှစ်ယောက်နဲ့ ဆုံအောင် ဘယ်လိုအကြံထုတ်ရပါ့မလဲ။

ရဲရဲ အဖြေရှာနေမိဆဲလေ။

*

အခန်း (၂)

“ဟာ ...ဟုတ်ပြီ ၊ ရဲရဲ အကြံရပြီ မမပန်း”

မနက်ကော်ဖီပိုင်းမှာ အတူတူကော်ဖီသောက်နေတုန်း ကောက်ကာ ငင်ကာထပြောလိုက်သော ရဲရဲ စကားကြောင့် မမပန်း မျက်မှောင်လေး ကုတ်မော့ကြည့်လာသည်။ ။

“ဘာတွေအကြံရနေတာလဲ ရဲရဲရဲ့ ”

“ဟိုဘက်ခြံက အလှူဖန်တီးရှင်တွေနဲ့ ရင်းနှီးဖို့ အကြံလေ မမပန်းရဲ့
”

သည် တော့မှ မမလည်း ပြုံးယဲ့ယဲ့လေးကြည့်ရင်း ...

“ ကဲ ဆိုစမ်းပါဦး ညီမလေးအကြံကဘယ်လိုတုံး”

“အလွယ်လေးပါ မမပန်းရယ်၊ အိမ်မှာ အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲချက်စားလို့ လာပို့တာပါဆိုပြီး သွားပို့လိုက်ရင် အဲဒီလူသစ်တွေနဲ့ ခင်သွားပြီပေါ့ မကောင်းဘူးလား။

“ဘာလဲ မေမေ့ကို အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲ ချက်စားချင်တယ်လို့ ပူဆာရဦးမှာ လား”

“မလိုပါဘူးမမပန်းရယ်၊ လမ်းထိပ်ဆိုင်က လေးပွဲစာလောက်ပါဆယ်ဝယ်ပြီး ချိုင့်နဲ့ သွားပို့လိုက်မှာ ပေါ့”

“အံမယ် ဒီလိုဆိုတော့လည်း ညီမလေးကအကြံကြီးသားပဲ၊ မမပန်းပြောတုန်းကတော့ စိတ်မဝင်စား ဘူးဆို ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“အဲဒီမာမိတွေနဲ့ ခင်ချင်တာပေါ့၊ ရန်ကုန်အလှပြင်ဆိုင်ကြီးတကယ် ဖွင့်လာတာမှန်ရင် အလှပြင်တဲ့ နေ ရာမှာ တကယ်တော်မှာ သေချာတယ်”

“ကြည့်လည်း လုပ်ဦးနော်၊ ကိုကိုသိသွားရင် မာမိတွေနဲ့ ပတ်သက်ရ မလားလို့ ဆူနေဦးမယ်”

မမပန်းဆိုပေမယ့် ရဲရဲကတော့ မီးဖိုချောင်ထဲက သုံးဆင့်စတီးချိုင့် လေးကို လှမ်းယူပြီးနေပြီ။

“အခုသွားဝယ်လိုက်မယ် မမပန်း ပိုက်ဆံပေးလေ”

“အံမယ်... ရဲရဲကအလည်ပဲ၊ ကိုယ့်ပိုက်ဆံနဲ့ ကိုယ်မဝယ်ဘဲ မမက ပေးရမယ်ပေါ့”

“မမပန်းကလည်း ရဲရဲပိုက်ဆံအိတ်ကမီရီထဲမှာ မို့ပါ၊ သော့ဖွင့်ထုတ် နေရဦးမှာ ၊ ညီအစ်မချင်းတောင် ကပ်စေးနဲ့လိုက်တာ”

“နောက်တာပါ ရဲရဲရယ်၊ မမပန်းအိပ်ခန်းထဲက စားပွဲပေါ်မှာ ပိုက်ဆံ အိတ်ရှိတယ်၊ ယူသွားလိုက်”

ရဲရဲ ခေါင်းကလေးညိတ်ကာ လက်ကျန်ကော်ဖီကို မတ်တတ်ရပ်လျက်က မော့သောက်လိုက်သေးသည် ။ မေမေနှင့်ကိုကိုရှေ့မှာ ဆိုလျှင် ရဲရဲ အဆူခံရမှာ သေချာသည် ။ မမပန်းကတော့ ရဲရဲကိုပြုံးပြုံး လေးကြည့် နေရုံမှ တပါး ဘာမှ အပြစ်မဆိုပါ။

မမပန်းအိပ်ခန်းထဲ ခပ်သုတ်သုတ်ပြေးဝင် ပိုက်ဆံအိတ်ကလေးယူကာ ရဲရဲအိမ်ထဲကထွက်ခဲ့သည် ။ လမ်းထိပ်က လမ်းဆိုင်ကလေးမို့ ဘာ

မှ ပြင်ဆင်နေဖို့ မလိုတော့ပါ။

အဖြူရောင်တီရှပ်လက်တိုနှင့် အနက်ရောင်ထဘီလေးနှင့်သာ ရဲရဲထွက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

“ရဲရဲ ...”

အနောက်ကခေါ်သံနှင့်အတူ ပြေးလိုက်လာသောခြေသံကြောင့် ရဲရဲလှည့်ကြည့်မိသည်။ အမော တကော ခြေလှမ်းတွေနှင့်ရဲရဲကို အမီပြေးလိုက်လာသည့် တာရာလင်းလင်း။

တာရာလင်းလင်းက ရဲရဲနှင့်တစ်ရပ်ကွက်တည်းနေသည့် ငယ်သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်၏။ အထက်တန်း ကျောင်းသူဘဝကတည်းက ငယ်ပေါင်းတွေ။

“ချိုင့်ကြီးနဲ့ ဘယ်သွားမလို့ လဲ ရဲရဲ၊ ငါ အောင်ပန်းတို့ နဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်နေတာ နင့်ကိုမြင်လို့ ပြေးလိုက်လာတာ”

ဂျင်းပင်နံနက်နှင့် အော်တာရှပ်ခါးတိုတိုကို ကော်လံထောင်ဝတ်ထားသော တာရာလင်းလင်း စတိုင်က လူငယ်ပီသလွန်းသည်။ ဆံပင်တိုတိုတွေကို ဂျယ်လီမီးကာ ဖွာလန်ကြွအောင် ထိုးထိုး ထောင်ထောင် စတိုင်ထွင်ထားသေး၏။

နုဖပ်ပျိုပျစ်သောရုပ်ရည်က ချောမွေ့ပြေပြစ်လွန်းသလို အမြဲတမ်း စတိုင်ကျနေတတ်သော တာရာလင်းလင်းကတော့ ရပ်ကွက်ထဲမှာ ရည်းစားများ သည့်နေရာမှာ နာမည်ကျော်သည်။

အသိုင်းအဝိုင်းကတောင့်တင်းသလို တစ်ဦးတည်းသောသားမို့ အပင်မရှိနေနိုင်သော တာရာလင်းလင်းကတော့ ဘယ်တော့ကြည့်ကြည့်အမြဲတမ်း ပြုံးရွှင်လန်းဆန်းနေတတ်သည်။

အခုလည်း နှုတ်ခမ်းကအပြီးတွေကို မျက်ဝန်းပြာတွေထဲအထိ အရိပ်ထင်အောင်ပြီးနေရင်း ရဲရဲနံဘေးမှာ ရှိနေသည်။ ။

“လမ်းထိပ်မှာ အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲ ပါဆယ်သွားဝယ်မလို့ ဟ”

“အိုကေ ငါလိုက်ခဲ့မယ်၊ နင့်အတွက် ဘော်ဒီဂတ်ပေါ့ဟာ”

တာရာစကားကြောင့် ရဲရဲ နှုတ်ခမ်းလေးတွေပြီးသွား၏။ တာရာကို ရဲရဲခင်မိတာ အဲဒါတွေ ကြောင့်လည်း ပါသည်။ ။

ရဲရဲအနိုင်ကျင့်ဗိုလ်ကျသမျှ တာရာ အမြဲတမ်း အပြီးမပျက်ခံယူတတ်၏။ ရဲရဲ ဘယ်သွားသွား ဘယ်လာလာ လမ်းမှာ ကြုံလျှင်ပဲဖြစ်ဖြစ် တာရာက ဘော်ဒီဂတ်လိုလိုက်ပြီး စောင့်ရှောက်ပေးတတ် သေးသည်။ ။

“ရဲရဲ နင်ဟာလေ ငါ့သူငယ်ချင်းဖြစ်ပြီး ညံ့လိုက်တာ၊ ခုချိန်ထိတောင် ရည်းစားတစ်ယောက်မှ မထားဖူးဘူးလား”

“အံ့မယ် မထားချင်ပါဘူး၊ နင့်ကိုကြည့်ပြီး စိတ်ကုန်လွန်းလို့ ”

“ဘာကိုစိတ်ကုန်တာလဲ၊ ချစ်တဲ့ သူတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတာ စိတ်ကုန်စရာလား”

“တော်စမ်းပါဟာ၊ မိန်းကလေးတွေထည်လဲတဲ့နေတာ ဂုဏ်ယူစရာလို့ နင်ထင်နေလား၊ ကောင်းမလေးတစ်ယောက်ကို နှစ်ပတ်လောက်တွဲ နောက်တစ်ယောက်ပြောင်း ချာလည်ယမ်းနေတဲ့ နင့်ကိုကြည့်ပြီး စိတ်ရှုပ်လွန်းလို့ ”

“ဟား...ဟား...အဲဒါပျော်စရာကောင်းသေးတယ်၊ နင့်ကိုကြည့်ပြီး ငါကစိတ်မကောင်း ဖြစ်ပြီး သနားနေတာ”

“ဘာရယ်၊ နင်က ငါ့ကို သနားတယ်ဟုတ်လား”

“အေးပေါ့ ယောင်တောင်တောင်နဲ့ ဘွဲ့တစ်ခုသာရလိုက်တယ်၊ မူးလို့ ရှူစရာရည်းစားတစ် ယောက်တောင် မရလိုက်တဲ့ ရဲရဲနီနီ၊ သနားလိုက် တာ ရဲရဲရယ်”

“လဲသေလိုက် တာရာ၊ ဘယ်ယောက်ျားမှ စိတ်မဝင်စားလို့ နေနေ တာ၊ ရဲရဲနီနီအရိပ်နောက်ကို တစ်ဖဝါးမကွာ လိုက်ကပ်နေတဲ့ သူတွေ အ များကြီး၊ လုံးဝကိုအလေးမထားတာ...ယုံ”

ရဲရဲခေါင်းကလေးမော့ မျက်လုံးကလေးပင့်ချီလျက် ဝင့်ကြွားကြွား လေးဆိုတော့ တာရာ လင်းလင်းပြုံးကြည့်ရင်း ...

“ဟုတ်ပါတယ်ဟာ၊ ငါ့သူငယ်ချင်းအလှမှာ ယစ်မူးနေတဲ့ ကောင်တွေ အများကြီးဆိုတာ ငါသိပါတယ်၊ အခုတောင် နင့်နောက်ကို လက်ဖက်ရ ည်ဆိုင်ထဲကကောင်တွေ လိုက်မယ်တကဲလုပ်နေလို့ ငါလိုက်လာတာ၊ ငါ့သူငယ်ချင်းလေးကို ရပ်ကွက်ထဲက ဂျစ်ပစီကောင်တွေနဲ့ ငြိသွားမှာ စိုး လို့ ”

“ နားစမ်းပါ ဘယ်သူမှ စိတ်မဝင်စားဘူး”

ရဲရဲ နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးတွေ တွန့်ကွေးကာပြောသည် ။ အပြစ်ကင်း စင်ပြီးကြည်လဲ့နေသော မျက်ဝန်းတွေထဲကို တာရာလင်းလင်းငေးစိုက်ကြည့်ရင်း ကျေနပ်ကြည်နူးသလိုလိုတော့ ဖြစ် ရသည် ။

ရဲရဲနီနီဆိုတာ စတိတ်ကျောင်းမှာ ကတည်းက သူ ခင်မင်ခဲ့ရသူလေ။ အခုအချိန်ထိရည်းစား ထားဖို့ စိတ်မဝင်စားခဲ့မိတာတော့အမှန်။

မြင်သူနှစ်ခါပြန်လှည့်ငေးလောက်အောင် လှပလွန်းသော ရဲရဲအနီးမှာ ရစ်ဝဲနေသော လိပ်ပြာဖိုတွေ အများကြီးရှိတာ သူ့အသိဆုံး။

ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူ့ကိုမှ လည်း ရဲရဲက မတိမ်းညွတ်ခဲ့ပါ။

“နင်... မုန့်စားဦးမှာ လား တာရာ”

ရဲရဲအသံကြားမှ လမ်းထိပ်မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်လေးကိုရောက်ပြီမှန်း တာရာ သတိထားမိတော့သည်။ ။

“အေး... နင်ကျွေးရင် စားမှာ ပေါ့”

“အပိုတွေပြောမနေစမ်းပါနဲ့ ၊ ဒီလောက်တော့ ကျွေးနိုင်ပါတယ်ဟ၊ ဒေါ်ကြီးရေ မုန့်ဟင်းခါး နှစ်ပွဲ ဘူးသီးကြော်နဲ့ ”

ရဲရဲက အလိုက်သတိမှာ လိုက်သည်။ ။ တာရာနှင့်သူ အကြိုက်ချင်းတူတာ သိထားသည်။ ။ မုန့်ဟင်းခါး စားလျှင် ဘူးသီးကြော်ထည့်စားတတ်တာ ဘဲဥမကြိုက်တာကအစ တူသည်။ ။

ဆိုင်မှာ ထိုင်စားဖို့ အစီအစဉ်မရှိပေမဲ့ တာရာအတူပါလာတာမို့ ရဲရဲမုန့်ဟင်းခါးတစ်ပွဲမှာ ကာ တာရာနှင့်အတူ ထိုင်စားလိုက်သည်။ ။

“ဒေါ်ကြီး ဟောဒီချိုင့်ထဲကို အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲလေးပွဲ ပါဆယ်ထည့်ပေးပါ။ မုန့်သတ်သတ် အရည်သတ်သတ်စီထည့်လိုက်နော်။

“လေးပွဲတောင်လား ဘာလုပ်ဖို့ လဲရဲရဲ၊ ဘယ်သူစားမှာ မို့လဲ”

အရေးထဲမှ တာရာက အရစ်ရှည်မေးနေပြန်သည်။ ။

“မမပန်းစားမလို့ တဲ့ ၊ သူ့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ပါရောက်နေလို့ ဟ၊ ကဲ နင်ထပ်ယူဦးမှာ လား ယူလေ”

“တော်ပါပြီဟာ လက်ဖက်ရည်တွေသောက်ထားလို့ ”

“ဒါဆိုလည်း ပြီးရော၊ ဒေါ်ကြီး ဘယ်လောက်ကျလဲဟင် ”

“အင်း ... ထောင့်သုံးရာငါးဆယ်”

ကျသင့်ငွေကို ရှင်းဖို့ အတွက် ရဲရဲပိုက်ဆံအိတ်လေးကို ဖွင့်လိုက်မိတော့မှ ပဲ မျက်ဝန်းလေးတွေ ပြူးကျယ်သွားရသည်။ ။

“ဟယ် ... ဒုက္ခပါပဲ”

“ဘာလဲ ... ဘာဖြစ်တာလဲ ရဲရဲ”

“ဟို... အဲ ပိုက်ဆံက အိတ်ထဲမှာ တစ်ပြားမှ ပါမလာဘူးဟ”

ဒီတစ်ခါ မျက်လုံးပြူးသွားရတာ တာရာလင်းလင်းဖြစ်သည်။ ။ ရဲရဲကို မျက်နှာငယ်လေးနှင့် မျက်မှောင်ကုတ်ငေးကြည့်ရင်း...

“ရဲရဲ မနောက်နဲ့ နော်၊ ငါ့မှာ မပါဘူး၊ တစ်ထောင်တန်တစ်ရွက်ပဲပါတာ လက်ဖက်ရည်ဖိုး ရှင်းရဦးမှာ ”

“ဟာ... ဒါနောက်စရာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ငါ့ပိုက်ဆံအိတ်ဗီရိုထဲရောက်နေလို့ မမပန်းပိုက်ဆံအိတ် ကောက်ယူလာတာ ဒီမှာ တစ်ရာတန်တစ်ရွက် ငါးဆယ်တန်တစ်ရွက်ပဲ ပါလာတယ်ဟ”

ရဲရဲပိုက်ဆံအိတ်လေးကို တာရာမျက်နှာရှေ့ထိုးကာ ဖွင့်ပြရင်းဆိုတော့မှ တာရာယုံသွား၏။

“အန်တီ ... အသုပ်ရလားဟင်၊ ငရုတ်သီးမထည့်နဲ့ အချိုသုပ်လေးပဲ သုပ်ပေးပါနော်။

“ ဗုဒ္ဓေါ... ဘုရားရေ”

ရဲရဲမျက်နှာလေး ပိုလို့ နီရဲသွားရသည်။ ။ ဒါ ဟိုမာမီနှစ်ယောက်ပဲဖြစ်မည်။ မမပန်းပြောပြ သည့်အတိုင်း ငယ်ငယ်နုနုချောချောလေးတွေဖြစ်သည်။ ။

ပန်းနုရောင်ရှုပ်လက်ရှည်ကို အကွက်စိပ်ပုဆိုးအပြင်ထုတ်ဝတ်ဆင်

ထားပုံက တကယ့် ကန့်ကလျအသွင်ပေါက်နေသည် ။ ဖြူဖွေးနုဖပ်နေသော မျက်နှာကို ပေါင်ဒါမှုန်မှုန်လေးတင်ထား သေးသည် ။ ထူထဲသော မျက်ခုံးနှင့် မေးရိုးတင်းတင်းလေးကြောင့်သာ ယောက်ျားလေးဟု ခန့်မှန်းလို့ ရနိုင်တာဖြစ်သည် ။

နှစ်ယောက်စလုံး နီညိုရောင်ဆိုးထားသော ကုပ်ထောက်ဆံပင်ရှည်တွေကြောင့် သိပ်ကိုမိန်းမ ဆန်လွန်းနေကြသည် ။

“ရဲရဲ ... ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

တာရာအမေးစကားကြားမှ ရဲရဲ ထိုနှစ်ယောက်ဆီက အကြည့်တွေ ရုပ်သိမ်းနိုင်တော့သည် ။

“လောလောဆယ် နင့်မှာ ရှိတဲ့ ပိုက်ဆံနဲ့ မုန့်ဟင်းခါးဖိုး အရင်ရှင်းထားလိုက်၊ ငါအိမ်ပြန်ပြီး ပိုက်ဆံယူလိုက်ဦးမယ်၊ နင် ဟိုချိုင့်ယူထားပြီး ခဏလေးစောင့်နေတာရာ”

“အာ ... ငါက ဒီမှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်စောင့်ရမှာ လား၊ နင်နဲ့ လိုက်ခဲ့မိတာ ငါးပါးမှောက်ပြီ ထင်ပါရဲ့ ရဲရဲရယ် ဟူး...”

“ဟဲ့ ငါပြန်မှာ ဘယ်လောက်ကြာမှာ မို့လို့ လဲ ခဏလေးပဲဟာ”

ရဲရဲနှင့်တာရာတို့ ကျိတ်ကာဖြစ်နေသော ပြဿနာကို ဆိုင်ရှင်အဒေါ်ကြီး ရိပ်မိသွားပုံရသည် ။

“နေကြပါဦး၊ သမီးတို့ ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ”

“ဟို အဲ ... ဒီ ... ဒီလိုပါ အန်တီ ဟို...”

ရဲရဲနှုတ်ကပြောမထွက်ဖြစ်နေရတာ အသုပ်မစားသေးဘဲ လှမ်းကြည့်နေသော ထိုလူနှစ်ယောက် ကြောင့်ဆိုတာ တာရာမရိပ်မိလေတော့

ကြားက ဝင်ကာပြောတော့၏။

“ရဲရဲ ... ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှာ ပိုက်ဆံပါမလာလို့ တဲ့ အန်တီ”

ရှက်လိုက်တာ၊ ရဲရဲမျက်နှာ ဘယ်မှာ ဝှက်ထားရမည်တောင် မသိတော့ပါ။

“အမလေး သမီးရယ် မသိတဲ့ လူတွေကျနေတာပဲ၊ ရတယ် နောက်နေ့ကျမှ ပေး ယူသွားပါကွယ်၊ အချင်းချင်းတွေပဲ ရပါတယ်သမီးရဲ့ ”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့၊ ဒါဆို သမီးညနေကျမှ လာပေးမယ်နော် အန်တီ”

ရဲရဲမျက်နှာထူပူနီမြန်းလျက် စတီးချိုင့်လေးကိုဆွဲကာ လှည့်ထွက်မိခဲ့သည် ။ တာရာ အနောက်ကပြေးလိုက်လာရင်း...

“နေပါဦး ရဲရဲရဲ့ ၊ ငါ့ကိုစောင့်ပါဦး နင်ကလည်း ”

“နင်ကလည်း မလုပ်နဲ့ တာရာ ၊ နင့်ကြောင့် ငါအရှက်ကွဲရတာ”

“ပြောင်းပြန်ပြောနေပြန်ပြီ၊ နင့်ဘာသာ ပိုက်ဆံမပါတဲ့ အိတ်ကြီးယူလာတာ မဟုတ်လား”

“ငါပြောတာ အဲဒါ မဟုတ်ဘူး ၊ ငါစောင့်ခိုင်းတာလေးကို နင် စောင့်လိုက်ရင်ပြီးနေတာကို၊ အခုတော့ ဟိုနှစ်ယောက်ရှေ့မှာ အရှက်ကွဲတာပေါ့”

“ဘယ်နှစ်ယောက်ကိုပြောတာလဲ၊ ဆိုင်ထဲမှာ ရှိတာ မိန်းမလျာနှစ်ကောင်ပဲရှိတာ”

“အေး... အဲဒီနှစ်ယောက်ပဲ”

“အဲဒီနှစ်ယောက်ကို နင်ကဘာလို့ ရှက်ရမှာ လဲ၊ ရှက်ချင်းရှက် ယောက်ျားမဟုတ်မိန်းမမဟုတ် အဲဒီနှစ်ကောင်ကရှက်ရမှာ ၊ ဘာကောင်တွေ

မှန်းမသိဘူး”

“အဲဒီနှစ်ယောက်က အလှူဖန်တီးရှင်တွေဟဲ့၊ ငါတို့ အိမ်ဘေးက တိုက်ကလေးကိုပြောင်းလာကြ သူတွေ”

ရဲရဲစကားကြောင့် တာရာမျက်လုံးတွေ
အလန့်တကြားပြူးကျယ်သွားရင်း...

“ဘာရယ် နင်တို့ အိမ်ဘေးကတိုက်ကို ပြောင်းလာကြတာ ဟုတ်လား”

“အေး... ဟုတ်တယ်၊ ပြောင်းလာတာ သုံးရက်လောက်ပဲရှိသေးတယ်”

“ရဲရဲ... နင် အဲဒီမိန်းမလျာတွေနဲ့ သွားမပတ်သက်နဲ့ နော်”

“ဟဲ့ အိမ်နီးချင်းတွေဆိုတော့ မပတ်သက်လို့ ရမလား။ ပြီးတော့ ငါစိတ်ဝင်စားတာ သူတို့ ရဲ့ အလှူဖန်တီးပညာဟ”

“အလကားကောင်တွေပါဟာ၊ ယောက်ျားကြီးတွေဖြစ်ပြီး မိန်းမစိတ်ပေါက်နေတာ ငါတော့ လုံးဝကြည့်မရဘူး”

တာရာတစ်ယောက် မျက်ခုံးနှစ်ဖက်စုကျုံ့ကာ မကျေမနပ်ဆိုနေတာကို ရဲရဲ အမြင်ကတ်သွားမိ၏။ လူတစ်ယောက်ကို အမြင်တစ်ခုတည်းနဲ့ ကြည့်ကာ ဝေဖန်တတ်သည့်လူတွေကို ရဲရဲ မုန်းသည် ။

“ရဲရဲ နင်လည်း ကြည့်ပေါင်းနော်၊ အဲဒီကောင်တွေကယောက်ျားတွေ၊ တချို့ဆို အနေအစား ချောင်လို့ ဟန်ဆောင်နေကြတာ၊ တရင်းတနှီးသွားမပေါင်းနဲ့ ”

“တာရာ... နင့်စကားတွေက လူတစ်ယောက်အကြောင်း ဘာမှ မသိ

သေးဘဲနဲ့ ထင်ရာစိုင်းပြောနေသလို ဖြစ်နေပြီ”

“ငါက နင့်အတွက် စိုးရိမ်လို့ သတိပေးတာပါ ရဲရဲရယ်”

“ကဲ... သတိပေးမနေနဲ့ တော့၊ ဟိုမှာ နင့်သူငယ်ချင်းတွေ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲမှာ စောင့်နေ ကြတယ် နင်သွားတော့”

ရဲရဲစကားစဖြတ်ပြီး လှည့်ထွက်လာခဲ့တော့ တာရာ မိုးတိုးမတ်တတ် ကျန်ရစ်ခဲ့ရှာသည်။ ။

ရဲရဲ စတီးချိုင့်လေးကိုဆွဲရင်း တစ်ယောက်တည်း ဆက်လျှောက်ခဲ့မိသည်။ ။ ခြံတံခါးလေးကို သော့ခတ်ပိတ်ထားသော တစ်ဖက်ခြံလေးကိုမြင်တော့ ဆိုင်မှာ အရှက်ကွဲခဲ့တာကို ပြန်တွေးမိကာ ထူထူပူပူဖြစ်သွားရသည်။ ။

တကယ်ဆို မမပန်းကြောင့် အရှက်ကွဲခဲ့ရတာဟု တွေးရင်း ခြံထဲကို ဝင်လိုက်သည် နှင့် ရဲရဲမျက်နှာလေး စူပုပ်ပုပ်ဖြစ်နေလေသည်။ ။

ဧည့်ခန်းလှမ်းအဝင်မှာ မမပန်းက ရဲရဲကိုမော့ကြည့်ရင်း...

“ဝယ်ခဲ့ပြီလား ညီမလေး”

မမပန်းအမေးကိုမဖြေသေးဘဲ ရဲရဲ စတီးချိုင့်လေးကို စားပွဲပေါ် ခပ်ဆောင့်ဆောင့်လေး တင် ပစ်လိုက်သည်။ ။ ပြီးမှ ဆိုဖာထိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ။

“ဟင် ဘာဖြစ်တာလဲ ညီမလေး၊ ဘာလဲ ရည်းစားစကား လိုက်ပြောခံရပြန်ပြီလား”

မမပန်းထင်မြင်သည့်အတိုင်း ဆိုနေပြန်လေသည်။ ။ ခပ်စူစူလေးလုပ်ထားသော နှုတ်ခမ်းတွေကို ပိုမိုစူပုပ်ပစ်လိုက်ရင်း...

“ဘာမှ မဟုတ်ဘူး ၊ မမပန်းကြောင့် ရဲရဲအရှက်ကွဲရတာ”

“ဟင် မမပန်းကြောင့် ဘာလုပ်မိလို့ လဲ ညီမလေးရယ်”

“ဟောဒီမှာ လေ အိတ်ထဲမှာ ဖြင့် ဘာပိုက်ဆံမှ မပါဘဲနဲ့ ၊ ဆိုင်မှာ ငွေရှင်းတော့မှ အရှက်တွေ ကွဲတော့တာပဲ”

လက်ထဲက ပိုက်ဆံအိတ်လေးကို စားပွဲပေါ် ဘုတ်ခနဲပစ်ချရင်း ရဲရဲ ဆိုတော့မှ မမပန်းက ငုံ့ကြည့်ရင်း ...

“ဟင် ... အဲဒီပိုက်ဆံအိတ်က မမပန်း မကိုင်တာကြာပြီလေ၊ မမပန်း ပိုက်ဆံအိတ်က အနီရောင်လေ ညီမလေးရဲ့ ”

“ဘယ်သိမှာ လဲ တွေ့တဲ့ အိတ် ယူသွားတာပေါ့”

ရဲရဲ နှုတ်ခမ်းလေးတွေ စုရင်း ဆိုနေတာကြည့်ရင် မမပန်း သဘော ကျသလို ရယ်မောလို့ နေ၏။

“မမပန်းက ရယ်နေ ရဲရဲကတော့ ရှက်လွန်းလို့ သေမတတ်ဘဲ”

“အဟင်း ... ဟင်း အခု ဘယ်လိုရှင်းခဲ့သလဲ၊ တာရာ ရှင်းပေးလိုက် တာလား”

“ရှင်းနိုင်ပါလိမ့်မယ် အားကြီးကြီး၊ အဲဒီ သေနာကောင်ကလည်း လ က်ဖက်ရည်ဖိုး တစ်ထောင်ပဲပါတယ်၊ တော်သေးတာပေါ့၊ ဆိုင်ရှင် အဒေါ်ကြီးကသိနေလို့ ညနေကျမှ ပဲ လာပေးပါတဲ့ ”

“ကဲပါ ညီမလေးရယ် ညနေကျမှ မမပန်းပဲ သွားပေးလိုက်ပါ့မယ် ဟု တ်ပြီလား”

ရဲရဲ စိတ်ပြေအောင် ချောမော့ရင်း မမပန်းက ပြောသည် ။ ထိုအခိုက် မှာ ပဲ ဖွင့်ထားသော ခြံတံခါးအတိုင်း လှမ်းဝင်လာသော သူ့ကို ရဲရဲမြင်

လိုက်ရလေသည်။ ။

“ဗုဒ္ဓေါ ... ဟို ... ဟိုမှာ လာနေပြီ မမပန်း”

ရဲရဲ စကားကြောင့် မမပန်း ခြံတံခါးဘက်ကို လှည့်ကြည့်သည်။ ။

လမ်းထိပ်မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်မှာ ရဲရဲ တွေ့ခဲ့သော နှစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက်ပါပဲ။

ပန်းနုရောင် ရုပ်လက်ရှည်နှင့် ပုဆိုးကွက်စိပ်ကို ဝတ်ဆင်ထားသော သူ။

လမ်းလျှောက်လာပုံက နွဲ့နွဲ့နောင်းနောင်း တစ်လှမ်းချင်း၊ တကယ့်မိန်းကလေးတစ်ဦး အသွင် အတိုင်း။

ရဲရဲရော မမပန်းပါ မှ င်တက် ကြောင်တွေနေတုန်းမှာ ဧည့်ခန်းတံခါးဝအထိ သူရောက်လာ သည်။ ။

“ခြံတံခါးဖွင့်ထားလို့ တစ်ခါတည်း ဝင်လာခဲ့တာနော်၊ စိတ်မဆိုးနဲ့ ... အဟုန်း”

နုဖပ် ချောမွေ့လွန်းသော မျက်နှာပေါ်မှ နှုတ်ခမ်း ရဲရဲလေးတွေ ကွေးညွတ်ပြီးရင်း ဆိုလာ သော သူ့ကို ရဲရဲနှင့် မမပန်း ငေးစိုက်ကြည့်နေမိဆဲ။ ကုပ်ထောက် ဆံပင်ညိုတွေ ပခုံးပေါ်ကျလျက် တကယ့်ကို မိန်းမချောချောတဲ့ သူဟု ရဲရဲ စိတ်ထဲက မှတ်ချက်ပြုမိသည်။ ။

“မနက်ဖြန် နိုင်တို့ အိမ်မှာ အိမ်တက်ဆွမ်းကျွေးမလို့ လာဖိတ်တာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ၊ အဲ ... နိုင်ဆိုတာ”

မမပန်းက ကယောင်ကတမ်း ခေါင်းညိတ်ပြီးမှ မရှင်းသလိုထပ်မေး

တော့ သူ့အပြုံးက ရှက်စဖွယ် မျက်လွှာလေးချ ပြုံးသည့်အပြုံး။

“တို့ နာမည်လေ အဟင်း ... ဟိုဘက်ခြံကိုပြောင်းလာတာ တို့ တွေ ပေါ့၊ တို့ ရယ် စိုးစိုးရယ် နှစ်ယောက်တည်း နေကြမှာ ”

“ဪ ... ဟုတ်ပြီ ဟုတ်ပြီ ပန်းတို့ သိတယ်၊ ရန်ကုန်က ပြောင်းလာ တဲ့ သူတွေ မဟုတ်လား ဟင်”

ရဲရဲ နှုတ်ဆိတ်အကဲခတ်နေပေမယ့် မမပန်းကတော့ သွက်လက်စွာ နှင့်ပင် ပြန်လို့ မေးခွန်း ထုတ်နှုတ်ဆက်နေလေသည် ။

“ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ်၊ တို့ က ရန်ကုန်က ပြောင်းလာကြတာ၊ ဒီမှာ က အသိအကျွမ်း မရှိဘူးလေ၊ အိမ်တက်ဆွမ်းကျွေးတော့ ဘယ်သူ့ ကိုဖိတ်ရမှန်း မသိဘူး၊ ဒါကြောင့် အိမ်နီးဝန်းကျင်က ဆယ်အိမ် ဆယ့်ငါးအိမ်လောက် လိုက်ဖိတ်တာပါ။ စိုးစိုးက ဟိုဘက်တွေ လိုက်ဖိတ်နေတယ်၊ နိုင်က ဒီဘက်အခြမ်းတာဝန်ယူပြီး လိုက်ဖိတ်တာ ဆက်ဆက်ကြခဲ့ကြနော်”

ပျော့ပျောင်းသွယ်လျသော လက်ချောင်းလေးတွေ ထိုးညွှန်ပြလို့ ရင်း နှီးစွာဆိုနေသည့် နိုင် ဆိုသော ပုဂ္ဂိုလ်ကို ရဲရဲ ငေးကြည့်နေမိဆဲ။ တကယ့်ကို ချောတဲ့ လူပဲ။ လက်ချောင်းလေးတွေက နုဖပ်လို့ လက်သည်းရှည် တွေမှာ ပန်းနုဆိုးဆေးလေးတွေတောင် ဆိုးထားသေးသည် ။

ကတ္တီပါညှပ်ဖိနပ်ပါးလေးစီးထားသော ခြေချောင်းလေးတွေမှာ တောင် ခြေသည်းဆေးတွေ ဆိုးခြယ်ထား၏။

“လာခဲ့ရမှာ ပေါ့ကွယ်၊ အိမ်နီးချင်းတွေပဲ အထဲဝင်ထိုင်ပါဦးလား”

“ဟင့်အင်း မထိုင်တော့ဘူး မမ၊ နိုင် ဟိုဘက်အိမ်တွေ ဆက်ဖိတ်ရဦး မှာ မို့လို့ ၊ တစ်အိမ်သား လုံးလာရမှာ နော်၊ နိုင်တို့ စီစဉ်ထားတာ

အများကြီး၊ ဘာမှ အားမနာပါနဲ့ ”

“လာပါမယ်ကွယ်၊ မေမေနဲ့ ကိုကိုလာရင် ပြောပြပါမယ်၊ အခုတော့ မမပန်းနဲ့ ရဲရဲပဲရှိတယ်”

“ရဲရဲတဲ့ လား ... ဟင်”

သူက ရဲရဲကို ပြုံးပြုံးလေးကြည့်ရင်းပြောတော့ ရဲရဲ ခေါင်းညိတ်လို က်မိသလား မသေချာပါ။ မမပန်းက မိတ်ဆက်ပေးနေပြန်၏။

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါမမရဲ့ ညီမလေးလေ၊ ရဲရဲနီနီတဲ့ မမက ပန်းသွေးနီ နီ”

“ဟယ် ချစ်စရာကောင်းလိုက်တဲ့ နာမည်လေးတွေ၊ နိုင်တော့ ခင်သွားပြီမမ၊ ရဲရဲ အဲဒီနေ့ကျ အရောက်လာခဲ့နော်၊ နိုင်မျှော်နေမယ် အဟင်း”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့”

ရဲရဲ အလိုက်သင့် ခေါင်းညိတ်ရင်း ဖြေလိုက်သည် ။ သူကတော့ အပြီးတွေ မပြီးသေးသော မျက်နှာလေးနှင့် နှုတ်ဆက်နေပြန်သည် ။

“ခွင့်ပြုဦးနော်၊ နိုင်ကို ခွင့်ပြုဦး မမပန်း”

“အင်း ... အဲ နေဦး နိုင် ဒီမှာ ”

“ဟင် ... မမပန်း”

“ဘာလဲ ညီမလေးရဲ့ ၊ နိုင်တို့ အိမ်ကို ပို့ခိုင်းမလို့ တစ်ခါတည်းပဲ ပေးလိုက်တော့မလို့ လေ၊ အိမ်မှာ အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲချက်စားလို့ နိုင်ရဲ့ အဟင်း ...”

သွားပြီ။ မမပန်းကို တားမြစ်ချိန်မရလိုက်ပါ။ ဒီချိုင့်နဲ့ ဆိုင်မှာ ပါဆ

ယံဝယ်နေတာကို နိုင် မသိဘဲနေမလား။ ပိုက်ဆံမပါလို့ တောင် သူတို့
ရေ့မ့၁ ရဲရဲတို့ အရှက်ကွဲခဲ့ရတာ။ အခုတော့ မမပန်းကြောင့်
ဒုတိယအကြိမ်အရှက်ကွဲပြီ။

“ဟင် ... အားနာစရာ မမပန်းရယ်”

“အိမ်နီးချင်းတွေ အားနာစရာမှ မဟုတ်ဘဲ ယူသွားပါနိုင်ရဲ့ ညီမ
လေးက အခုပဲ လာပေးမလို့ အဟင်း”

“ဒါဆိုလည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်နော်၊ ရဲရဲ ခွင့်ပြုပါဦးနော်၊ ပြီးမှ ချို့
ငဲ့ပြန်လာပေးပါ့မယ်”

မမပန်းလက်ထဲက ချို့ငဲ့လေးကို လှမ်းယူကာ သူ ဟန်မပျက် နှုတ်ဆ
က်ပြန်သွားပေမယ့် ရဲရဲ မျက်နှာတွေ ထူပူ နီရဲနေခဲ့သည် ။

“ဒုက္ခပါပဲ ... မမပန်းက ထပ်အရှက်ကွဲအောင် လုပ်ပြန်ပြီ”

“ဟင် ဘာလဲ ညီမလေး၊ အဲဒါ သူတို့ အတွက် ညီမလေးပဲ စီစဉ်ထား
တဲ့ ကိစ္စလေ”

“ရဲရဲ အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲဝယ်နေတော့ အဲဒီနိုင်ဆိုတဲ့ လူကြီးတွေ ဆိုင်
ထဲမှာ ရှိနေတယ်၊ အဲဒါ မမပန်း သိရဲ့ လား”

“ဟင် ... ဘုရားရေ”

မမပန်း မျက်လုံးလေးပြူးကာ ဘာစကားမှ မဆိုနိုင် နှုတ်ဆိတ်သွား
ခဲ့၏။ ရဲရဲကတော့ ဆိုဖာ ထိုင်ခုံမှာ ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ချရင်း မမပန်းမျ
က်နှာကို ငေးစိုက်ကြည့်နေမိလိုက်တော့သည် ။

မမပန်းကတော့ တကယ့်ကိုခက်ပါသည် ။

ရဲရဲ ဒီလူတွေနှင့် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင်ရဲတော့မှာ လဲ

ရှက်လိုက်တာမှ သေချင်စေရန်ရော။

*